

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงมาตรการ กระบวนการ ระดับ และวิธีการของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรประมงของประเทศไทย

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า มาตรการทางกฎหมายที่ใช้ในการจัดการทรัพยากรประมงในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆของรัฐจัดการแต่เพียงฝ่ายเดียว ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเท่าที่ควร ส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมและความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมง ตลอดจนบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวยังไม่มีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่บัญญัติรับรองสิทธิของ ประชาชนและชุมชนท้องถิ่น ในการมีส่วนร่วมจัดการทรัพยากรธรรมชาติร่วมกับภาครัฐ

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรประมงของประเทศไทยโดยตรง เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวยังมีข้อบกพร่องและมีความล้าสมัยไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบัญญัติในส่วนของ การรับรองสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมจัดการทรัพยากรประมง โดยนำเสนอให้มีการกำหนดรูปแบบองค์กรการมีส่วนร่วมของประชาชน ตลอดจนแนวทางการมีส่วนร่วมในแต่ละระดับให้มีความเหมาะสม ชัดเจน และเพียงพอ อีกทั้งแนวทางการบังคับใช้กฎหมายขององค์กรภาครัฐให้มีความชัดเจนและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน อันจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะส่งผลให้การจัดการทรัพยากรประมงของประเทศไทยเกิดประสิทธิภาพ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

The research aims to study and analyze a measure, process, level, and method relevant to public participation in fisheries management in Thailand.

The research finding reveals that present legal measures taken for the management of fisheries pursuant to the Fisheries Act, B.E. 2490 (1947) and other laws purely fall under the powers and duties of state agencies. No sufficient opportunity is provided for public to participate in the said management. This results in degeneration of and conflict in exploitation of fisheries. In addition, those laws are inconsistent with the provisions of the Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2540 (1997) which guarantee the right of people and a local community to co-participate in fisheries management with the State.

Based on those problems, the researcher recommends the revision of the Fisheries Act, B.E. 2490 (1947) which is the law dealing directly with the fisheries management of the country. This is because the said law contains provisions which are flawed and unfit for present situations, especially those guaranteeing people's right to participate in fisheries management. As for the revision, it is suggested that a form of public participation body should be established. Rules for public participation in each level should be set up to be appropriate, unambiguous, and sufficient. Furthermore, measures for law enforcement by public bodies should be clearly and uniformly stipulated as being a way to achieve that the fisheries management in Thailand be effective and be in accordance with the spirit of the present Constitution.